

РЕШЕНИЕ

№ 12088

гр. София, 26.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в
публично заседание на 17.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: София Тодорова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **1343** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „КОМЕРС“ ЕООД, чрез адв. М. Г., против решение № 000030-637/19.01.2026 г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите (НАП), с което е оставено без уважение заявление с вх. № 55-30-15782/16.09.2025 г. по регистъра на НАП, за възстановяване на преведена по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта, изчислена съобразно § 22, ал. 1 от Преходните и Заключителните разпоредби към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024 г., (обн. ДВ, бр. 106 от 2023 г., в сила от 01.01.2024 г.) в размер на 17 256.10 евро, за игрална зала с адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. - 1, подадено от „КОМЕРС“ ЕООД.

Жалбоподателят поддържа, че оспореното решение е незаконосъобразно, тъй като противоречи на материалния закон и целта на закона. При безспорна фактическа обстановка – за предсрочно прекратяване на лиценза по искане на организатора на хазартни игри, поддържа, че се преустановява и дейността от НАП за поддържане на този лиценз, респ. и отпада задължението за заплащане на таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, за периода след неговото предсрочно прекратяване. В случая, след прекратяването, отпада основаниято, на което таксата е платена за оставащия период, поради което подлежи на възстановяване. Поддържа, че правните норми, на които се позовава административният орган в оспорения акт са неотнормирани по отношение на искането възстановяване на недължимо платената сума. Прави искане за отмяна на решението. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът - изпълнителният директор на НАП, чрез юрк. В., с писмен отговор,

обективиран в придружителното писмо, с което административната преписка е постъпила в съда и в съдебно заседание оспорва жалбата като неоснователна. Твърди, че предсрочното прекратяване на лиценза не е основание за възстановяване на заплатената сума, изчислена съобразно § 22 от Предходните и Заключителни разпоредби /ПЗР/ към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024 г. /ЗДБРБ за 2024 г./. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение и възражава срещу размера на поисканото от жалбоподателя адвокатско възнаграждение, като твърди, че е прекомерно.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

С решение № 000030-8568/03.10.2022 г. на изпълнителния директор на НАП на основание чл. 36, ал. 1 и чл. 38 от Закона за хазарта (ЗХ) е: 1) одобрено извършване на промени в издаден лиценз на „КОМЕРС“ ЕООД със седалище и адрес на управление в [населено място]; 2) продължен срокът на издаден лиценз с 5 години за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес в [населено място], обл. П., [улица], вх. Б, ет. - 1 на „КОМЕРС“ ЕООД; 3) потвърдени извършени инвестиции от „КОМЕРС“ ЕООД за игрална зала с адрес в [населено място], обл. П., [улица], вх. Б, ет. – 1.

С решение № 000030-6837/18.08.2025 г. изпълнителният директор на НАП на основание чл. 35, ал. 1, т. 4 от ЗХ е прекратил издадения лиценз на „КОМЕРС“ ЕООД въз основа на подадено искане за неговото предсрочно прекратяване.

С оглед предсрочното прекратяване на лиценза, на 16.09.2025 г. дружеството-жалбоподател е поискало връщане на недължимо платени такси по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 33 750 лева (27 месеца по 1250 лева), от общо платената такса в размер на 58 750 лева, изчислена съгласно правилата на § 22 от ПЗР към ЗДБРБ за 2024 г. (за 47 месеца, считано от 01.01.2024 г. до 22.12.2027 г. – датата на изтичане на срока на издадения лиценз).

С обжалваното в настоящото производство решение № 000030-637/19.01.2026 г. изпълнителният директор на Национална агенция за приходите е оставил без уважение искането на дружеството – жалбоподател за възстановяване на преведената по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, изчислена съобразно § 22, ал. 1 от ПЗР към ЗДБРБ за 2024 г. в размер на 33 750 лева за игрална зала с адрес: [населено място], обл. П., [улица], вх. Б, ет. – 1. Отказът е мотивиран с това, че предсрочното прекратяване на лиценза не е основание за отпадане на задължението и че след заплащането на дължимата държавна такса за поддържане на лиценза организаторът на хазартни игри може да осъществява дейност за целия срок на издадения лиценз. Органът се е позовал и на липсата на изрична законова регламентация за частично възстановяване на заплатената дължима сума по формулата в § 22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024г., както и на нормата на чл. 30, ал. 2 от ЗХ, според която платените държавни такси не подлежат на възстановяване.

Обжалвания административен акт е връчен на „КОМЕРС“ ЕООД на 19.01.2026 г. по електронен път, а жалбата е подадена на 28.01.2026 г., което се установява от изявлението на процесуалния представител на ответника в придружителното писмо.

С оглед така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресат на акта, в предвидения в закона срок и срещу подлежащ на оспорване акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Държавният надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности се осъществява от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите. Решението е издадено в изпълнение на функциите и правомощията му по чл. 17, ал. 1, т. 16 от ЗХ, поради което не е

налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 от АПК.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до отмяна на оспорения акт. Актът е издаден в писмена форма, с изискуемите реквизити. Изложени са фактически и правни основания. Изложеното сочи, че не са налице и основанията по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК, водещи до отмяна на административния акт.

Извършването на дейност от даден субект, включително по организиране на хазартни игри, свързана с необходимостта от издаване и поддържане на лиценз за хазартни игри с игрални автомати за определен срок и обект, е в зависимост от волята на субекта.

Съгласно чл. 30, ал. 6 от ЗХ за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 75 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители и в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. С разпоредбата на § 22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024 г. е предвидено, че организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 1 януари 2024 г. дължат таксата по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта, изчислена по следната формула $A = B:C$, умножено по D , където: A е дължимата такса; B е таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ; C е общият брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз; D е броят месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024 г. Дължимата еднократна част от таксата, определена по ал. 1, се декларира и внася в срок до 28 февруари 2024 г. при условията и по реда на чл. 92 от Закона за хазарта. Според ал. 4 на чл. 92 от ЗХ недължимо платени или събрани суми по ал. 1 – 3 и подлежащи на възстановяване се прихващат или възстановяват по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

В ЗХ липсва препращане за държавната такса по чл. 30, ал. 6 към ДОПК, за разлика от другите изрично посочени такси в чл. 92 от ЗХ. По тази причина следва да се приеме, че държавната такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, не попада в обхвата на чл. 128, ал. 1 от ДОПК относно вземанията, за които може да се иска прихващане или възстановяване по реда на ДОПК. Съгласно чл. 128, ал. 1, изр. 1 от ДОПК това са недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите. Държавната такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ няма характер, както на данък, така и на осигурителна вноска, на глоба или имуществена санкция, или на сума, за която специалния закон постановява възстановяване по реда на ДОПК.

В процесният случай действието на лиценза е продължен преди 01.01.2024г. и е със срок на действие до 22.12.2027 г. Съобразно посочената в § 22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024 г. формула дружеството-жалбоподател е декларирало и внесло сума в размер на 58 750 лв. за 47 месеца на действие на лиценза, оставащи след 01.01.2024 г., считано от 01.01.2024г. до 22.12.2027 г. Страните не спорят, че от 18.08.2025 г. лицензът е прекратен.

Държавната такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ се дължи за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати, поради което при прекратяване на лиценза, поради това, че занапред няма да се поддържа лицензът, считано от датата на прекратяването му, държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ не се дължи. Аргументите на органа, че след заплащане на държавната такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ организаторът на хазартни игри може да осъществява дейността през целия период не намира опора в закона. Прекратяването на лиценза е отрицателната предпоставка, при наличието на която организаторът на хазартни игри не може да осъществява дейността си, независимо от това дали е внесена таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ.

Неоснователна е и аналогията с разпоредбата на чл. 30, ал. 2 от ЗХ, според която платените

държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване. Първата хипотеза е приложима, когато искането /документите/ е разгледано по предвидения ред. Тогава заплатената държавна такса не е недължимо платена, тъй като плащането не е обвързано от резултата и не се дължи само при позитивен за искателя акт. Втората хипотеза – платени държавни такси за извършване на промени по издадени лицензи също не касае процесния случай. Видно от разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 3 от ЗХ законодателят различава дейността по издадените лицензи, отказаните, прекратените, отнетите и променените лицензи за организиране на хазартните игри, респ. прекратените и променените лицензи не са идентични. Според чл. 30, ал. 2 от ЗХ не подлежат на възстановяване държавните такси за извършване на промени по издадени лицензи, а не за прекратени лицензи. Липсата на изрична законова регламентация в ЗХ за разглеждане на искането на организатора на хазартни игри не може да обоснове направеният в оспореното решение извод на административния орган за невъзможност за възстановяване /връщане/ на недължимо внесена държавна такса, предвид разпоредбата на чл. 4б от Закона за държавните такси /ЗДТ/.

Предвид изложеното за периода от датата на прекратяване на лиценза до датата на изтичане на издадения лиценз, внесената държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ във вр. с § 22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024 г. е недължимо платена и следва да се възстанови. В хипотезата на волеизявление на субекта, представляващо отказ да поддържа издадения лиценз за целия период, за който е издаден, съответно за преустановяване организирането на хазартни игри с игрални автомати в обекта, задължението на този субект за заплащане на държавна такса за периода от датата на прекратяване на лиценза до края на срока на издадения лиценз се смята за отпаднало.

Аргумент в тази насока е предвиденото чл. 23 вр. чл. 35, ал. 1, т. 4 от ЗХ производство. При предсрочното прекратяване на лиценза престацията на административния орган, свързана с неговото поддържане е отпаднала, а това означава, че държавната такса (вносима еднократно в размер определим по реда на § 22 от ПЗР към ЗДБРБ за 2024 г. - пропорционален на оставащите месеци до края на лиценза) за интервала от датата на прекратяване на лиценза до крайната датата на неговия срок, подлежи на връщане като недължимо платена по смисъла на чл. 4б от Закона за държавните такси.

При този изход на спора основателна е претенцията на жалбоподателя за заплащане на направените по делото разноски. Представени са доказателства за внесена държавна такса в размер 25.56 евро и за възнаграждение на един адвокат в размер на 1352.92 евро. Ответникът моли претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение да се определи съобразно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения на адвокатска работа в размер на 1000,00 лв. Съдът като взе предвид фактическата и правна сложност на делото и че производството е приключило в едно съдебно заседание, намира възражението на ответника за основателно, като на жалбоподателя следва да се присъдят такива в размер на 792.50 евро, от които 766.94 евро (1500 лева) адвокатско възнаграждение и 25.56 евро държавна такса.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 000030-637/19.01.2026 г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите, с което е оставено без уважение заявление с вх. № 55-30-15782/16.09.2025 г. по регистъра на НАП, за възстановяване на преведена по сметка на НАП държавна такса по чл.

30, ал. 6 от Закона за хазарта, изчислена съобразно § 22, ал. 1 от Преходните и Заключителните разпоредби към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024 г., (обн. ДВ, бр. 106 от 2023 г., в сила от 01.01.2024 г.) в размер на 17 256.10 евро, за игрална зала с адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. - 1, подадено от „КОМЕРС“ ЕООД.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите за ново произнасяне в 7-дневен срок съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в настоящото решение.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите с адрес [населено място], [улица] да заплати на „КОМЕРС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], сумата от 766.94 (седемстотин шестдесет и шест и деветдесет и четири) евро, представляващи разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

Съдия: